

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3326/2022
21.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Славица Радојичић, адвокат из ..., против туженог Холдинг корпорације „Крушик“ а.д. Ваљево, чији је пуномоћник Никола Урошевић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 935/22 од 15.04.2022. године, у седници одржаној 21.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 935/22 од 15.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 489/21 од 16.11.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је поништено, као незаконито, решење туженог о престанку радног односа број .. од 28.05.2021. године, на основу ког је тужиоцу отказан уговор о раду број .. од 01.07.2017. године, што је тужени дужан да призна и трпи. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужилац код туженог засновао радни однос на неодређено време почев од 11.07.2019. године на пословима „...“ па је тужени обавезан да тужиоца врати на рад на послове Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 69.000,00 динара, са каматом од дана извршности па до исплате.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 935/22 од 15.04.2022. године, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Ваљеву П1 489/21 од 16.11.2021. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Ревидент у ревизији указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, међутим, та битна повреда није разлог због ког ревизија може да се изјави, на основу одредбе члана 407. став 1. тачка 2. истог Закона. У поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, на коју ревидент у ревизији неосновано указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог засновао радни однос уговором о раду од 01.07.2017. године, на одређено време, до 31.10.2017. године, на пословима На основу решења туженог број .. од 28.05.2021. године, тужиоцу је отказан уговор о раду на одређено време 31.05.2021. године, као дана истека времена на који је уговор закључен. Од дана заснивања радног односа до дана отказа уговора о раду, тужилац је обављао исте послове ... у истој радној јединици. Између парничних странака је закључено и више анекса уговора о раду почев од анекса уговора о раду од 01.11.2017. године, када је измењена тачка 2. основног уговора тако што је наведено да је запослени у радном односу на одређено време, без навођења основа за заснивање радног односа. Анексом уговора од 22.06.2018. године, промењена је тачка 2. тако што је тужилац запослен на одређено време због потребе реализација пројекта по уговору ..., а потом су, у осталим анексима уговора о раду наведене потребе реализације пројекта по уговорима број: ..; ..; ..; ..; .. . Тужени није доставио уговоре о реализацији пројектата на које се позивао.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су тужбени захтев тужиоца усвојили применом одредбе члана 37. Закона о раду, налазећи да су испуњени услови за прерастање радног односа на одређено време, у радни однос на неодређено време, имајући у виду да је тужилац непрекидно радио код туженог дуже од две године од закључења уговора о раду од 01.07.2017. године, на истим пословима, што значи да је потреба за радом на тим пословима била стална а не повремена, а тужени није доказао да је са тужиоцем радни однос засновао ради реализације пројекта због чега је тужиоцу, побијаним решењем, незаконито престао радни однос код туженог.

По оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 75/14), прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1). Послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2). Изузетно од става 2. овог члана, уговор о раду на одређено време може да се закључи, између осталог под тачком 2, за рад на пројекту чије је време унапред одређено, најдуже до завршетка пројекта, на основу става 4. одредбе члана 37. Закона о раду. Ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама

овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за који је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време.

На основу изложеног, следи да се више закључених уговора о раду на одређено време (сукцесивни уговори) имају сматрати једним уговором. Ако запослени ради на пословима чије је трајање унапред одређено објективним разлозима, који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба, у смислу наведене одредбе члана 37. став 1. Закона о раду, укупно трајање рада, по више уговора, не може бити дуже од 24 месеца. За преображај радног односа је довољно да запослени ради још пет радних дана по истеку две године (24 месеца), што је овде случај.

У конкретном случају, тужилац је у периоду од 01.07.2017. године до доношења побијаног решења о отказу уговора о раду, 31.05.2021. године са туженим закључио један уговор о раду и више његових анекса по којима му је, без прекида, продужаван рад на истим пословима, па је правилан закључак нижестепених судова да је, у смислу одредбе члана 37. ст. 1. и 6. Закона о раду, дошло до преображаја радног односа тужиоца на одређено време у радни однос на неодређено време. Пошто су нижестепени судови утврдили да је тужиоцу радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време, следи да је побијано решење којим је тужиоцу отказан уговор о раду незаконито, а тужени је дужан да тужиоца врати на рад на исте послове, на основу одредбе члана 191. Закона о раду.

Наводима ревизије ревидента о томе да је на основу анекса уговора о раду од 22.06.2018. године до анекса уговора о раду од 29.01.2020. године, тужилац био ангажован код туженог због рада на пројекту по уговору број ..., који је завршен у априлу 2020. године и да је непосредно пре завршетка тог пројекта „тужилац анексирало свој уговор о раду али сада због потребе рада на пројектима по уговорима ..., ..., ..., који пројекти до данас нису у потпуности завршени“ не доводи се у сумњу правилност побијане пресуде. Изузетак прописан одредбом члана 37. став 4. Закона о раду, у ком случају уговор о раду на одређено време може да се закључи за рад на пројекту чије је време унапред одређено најдуже до завршетка пројекта, подразумева да је тужени био дужан да докаже да је тужилац радио на пројекту чије је време унапред одређено, а ту чињеницу није доказао. Притом, тужилац се у свом исказу изјаснио да је све време рада код тужене обављао исте послове ... у истој радној јединици и да му нико није рекао да обавља послове везано за пројекат. С тим у вези, наводи ревизије туженог о погрешно и неправилно утврђеном чињеничном стању су без утицаја на одлучивање имајући у виду да ревизија не може да се изјави због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, на основу одредбе члана 407. став 2. Закона о парничном поступку, осим у случају из члана 403. став 2. тог закона, што овде није случај.

Неосновани су наводи ревизије ревидента о погрешној примени материјалног права обавезивањем туженог да тужиоца врати на рад на послове ..., јер судови нису надлежни да распоређују запосленог на конкретно радно место. Супротно тим наводима ревизије ревидента, у конкретном случају се ради о праву запосленог у случају незаконитог престанка радног односа, на основу одредбе члана 191. Закона о раду, којом је прописано да је послодавац дужан да у случају када је правноснажном

одлуком утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос, запосленог врати на рад, ако запослени то захтева. Поништајем решења о престанку радног односа престају све правне последице које је оно произвело па, у том смислу, суд одређује успостављање пређашњег стања – реинтеграцију запосленог, која подразумева враћање на рад на радно место на коме је запослени радио у моменту незаконитог отказа. Дакле, не ради се о распоређивању запосленог на конкретно радно место, како ревидент неосновано у ревизији тврди а што не би било у надлежности суда, већ се ради о успостављању стања које је постојало пре доношења незаконитог решења о отказу, као последици незаконитог отказа.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и члана 154. Закона парничном поступку.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона парничном поступку.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић